

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENŢĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANŢE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCŢIA INTERZISĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCURESCI

91.— Oheul DâmboviŢei —91.

Vis-à-vis de Palatul JustiŢiei

Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primeşte trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

LE CASIER JUDICIAIRE, de D. Chebapci.

JurisprudenŢa română:

Inalta Curte de casaŢie şi de justiŢie, secŢiunea I: *Maria G. Călinescu şi G. Călinescu cu Primăria Capitalei.*

Idem: *Ministerul de FinanŢe cu Laizer Alia Rauch;*

Idem: *N. C. Furculescu, opoziŢiune contra decisiunii ce i-a respins cererea de strămutare;*

Curtea de apel din Bucureşti, secŢiunea II: *Paulina N. Hristu şi alŢii cu Elena Mateescu;*

Tribunalul judeŢului Iaşi, secŢia II: *Louis Hoenig cere vânzarea gajului ce i s'a constituit de către A. Burgher.*

Judecătoria ocolului al III-lea Bucureşti: *Dr. Ştefan Ochsenberg cu M. Grimberg şi alŢii.*

LE CASIER JUDICIAIRE

THESE POUR LE DOCTORAT

PAR

GEORGES MIRONESCU

Lucrarea aceasta, cu privire la materia ei, înfăŢiŢează un interes deosebit, nu numai pentru că, aproape toate naŢiunile, caută să stabilească casierul judiciar, ca un mijloc de a cunoaşte antecedentele făcătorilor de rele, de a putea esercita o supraveghere asupra purtărei lor în societate, dar încă şi de a nu se aduce, prin acest mijloc, vre-un rău celui certat de judecată ori osândit.

D-l Mironescu aruncă o privire istorică asupra casierului judiciar, arătând că, pe la anul 1720, poliŢia din Paris Ţinea registre unde se notaŢu nu numai condemnaŢiunile penale, dar şi plângerile particularilor victime a furtişagurilor, ori a altor fapte rele. În codicele de procedură penală era

prescris a se Ţinea un registru particular în care se treceaŢu numele, pronumele, profesiunea, locuinŢa tuturor indivizilor condamnaŢi la închisoare. Copie după ele se trimiteaŢu ministrului de justiŢie şi la acel al poliŢiei generale.

În 1832, Henry Gisquet, prefectu de poliŢie, înlocui registrele în care cu anevoe se putea cerceta, prin nişte fişe de carton aşezate în nişte raze în ordinea riguros alfabetic. Fie-care din aceste fişe, numite buletine, cuprindea toate informaŢiunile relative la individ. Mai bine de 15 ani somierele poliŢiei din Paris a fost singura sorgintă a informaŢiunilor judiciare pentru FranŢa întregă. În 1848 Bonneville procuror la Versailles, în discursul ce l'a Ţinut la audienŢa solemnă de intrare a tribunalului, a demonstrat insuficienŢa sommierilor judiciare şi necesitatea de a se înstitui un nou mijloc în stare «de a face pe cât de grabnică cât şi infailibilă cercetarea antecedentelor judiciare». Mijlocul acesta îl găseşte în «localisaŢiunea la grefa districtului natal a informaŢiunilor judiciare ce priveşte pe fie-care condamnat».

Economia generală a sistemului său era: «De îndată ce o condamnare la închisoare va fi rămas definitivă, grefierii curŢilor şi tribunalelor vor fi ŢinuŢi, sub pedeapsa unei amenzi de cinci franci pentru fie-care omisiune, de a adresa după forma şi dimensiunile prescrise, un extract de zisa condemnaŢiune la grefa tribunalului civil al locului de naştere a condamnatului. O asemenea trimitere se va face, sub aceeaşi pedeapsă, de toate mandatele de aducere sau arestare, de ordonan-

țele de arestare a camerilor de punere sub acuzațiune ce privesc pe preveniți sau acuzați *coutumar* și în general de ori-ce decisiune judiciară ce aduce o incapacitate civică. Aceste extracte și mandate vor fi clasate la grefă în ordinea alfabetică; se va elibera copie adevărită la ori-ce cerere a autorității». Inovațiunea fundamentală era *localisarea* la grefa fie-cărui tribunal de district a tuturor *informațiunilor judiciare* relative la condemnațiunile penale și disciplinare, și la declarațiunile de falimente, ce privesc pe indivizii născuți în districtul respectiv.

Casierul judiciar are ca principiu fundamental ideea de *a localisa* la grefa tribunalului al locului nașterii fie cărei persoane, toate informațiunile judiciare relative la condemnațiunile penale și disciplinare și la declarațiunile de faliment ori liquidatiune judiciară ce o privesc. Ca notă caracteristică a casierului judiciar este modul special de clasare a informațiunilor ce cuprinde. Ea constă în acea că feluritele informațiuni, fiind nscrise pentru fie-care individ, pe niște fișe de carton ușurel, se clasează aceste buletine, după ordinea riguros alfabetică, în niște cutii de lemn cu mai multe compartimente sau *cases* care se numesc *casiers*. De unde numele de «casier judiciar».

Utilitatea a acestei instituțiuni constă într-o a se putea individualisa pedeapsa de aplicat, adică ca să fie proporționată cu perversitatea delinquentului. Unul din principalele elemente de apreciațiune pentru judecător este, cunoștința exactă a trecutului judiciar al inculpatului.

Legea pedepsește recidiva, ordonă relegațiunea recidivistului întarit în răutăți și permite suspendarea pedepsei în favoarea aceluia ce a savârșit un delict pentru întâia dată. Judecătorul spre a aplica regulele de mai sus și spre a se sluji de facultatea ce îi dă legea, trebuie neapărat să cunoască în chip desăvârșit antecedentele delinquentului, pe care i le procură casierul Judiciar.

Prin multe legi organice sunt îndepărtate de la unele funcțiuni sau însărcinări publice, persoanele lovite de o condemnațiune judiciară, căzute în faliment. Ast-fel legea declară incapabili de a fi jurați sau alegători persoanele care au suferit unele condemnațiuni și pe faliiți; ea or-

donă exclusiunea din armată a indivizilor condemnați la o pedeapsă afflictivă și infamantă. Cu ajutorul casierului judiciar se poate lesne cunoaște și îndepărta pe acești incapabili.

Utilitatea casierului judiciar se revarsă mai departe; cu ajutorul lui se capătă o statistică științifică a recidivei și a criminalității în general, ce poate sluji legiuitorului în confecționarea legilor penale, în sistemul cel mai nemerit de represiune și corecțiune și chiar de prevenirea crimelor și a delictelor.

Ea îl pune în pozițiune să cerceteze cauzele faptelor ce le constată, determina căți-va factori sociali, și a'i arăta reformele de făcut.

Congresul din Anvers (1894) al Uniunii internaționale de Drept penal, răzîmându-se pe utilitatea ce o are casierul judiciar pentru statistica criminală, a recomandat cu stăruință tuturor Statelor europene adoptarea lui.

Pe lângă casierul judiciar ordinar, se află casiere speciale, cum *casierul de beție*, creat în 1874 pentru a asigura aplicațiunea legii din 23 Ianuarie 1873 asupra beției publice. Această lege, indulgentă pentru cea d'înteu infracțiune, pedepsește aspru pe cei cari au căzut a doua oară în păcat. Trebuie deci, pentru stricta aplicare a legii, să se constate această recidivă specială și progresivă.

La judecătoriele de pace, după fie care audiență, grefierii sunt datorii a adresa procurorului de pe lângă tribunal niște buletine individuale constatând condemnațiunile pentru beție. Ele sunt clasate la parquet în un casier care este pus la dispozițiunea exclusivă a procurorilor.

Casier electoral. Acest casier este constituit cu ajutorul de *duplicata* a tuturor buletinelor No. 1 (a casierului judiciar ordinar) care constată o condemnațiune ce atrage pierderea dreptului de vot. Aceste buletine sunt transmise sub-prefecturilor de la locul de naștere al condemnaților.

Casierul de recrutare. De la 1874 s'a instituit, în toate birourile de recrutare, casiere analoage cu casierele electorale.

Casierul marinei instituit la 1876, este analog cu acel de recrutare.

În buletinele casierului judiciar se pot strecura două feluri de erori: erori materiale de redacțiune și erori ce rezultă din indicațiunile false din

însăși numita sentință. Aceste din urmă erori pot proveni din două cauze: nebăgarea de seamă a magistraților, a ofițerilor poliției judecătorești ce au cules informațiunile, sau din o fraudă din partea condamnatului care a dat indicațiuni false, usurpând numele și starea civilă a unei persoane, sau luând un nume de fantasmă. Mare este gravitatea consecințelor unor asemenea erori: un nevinovat poate fi lovit cu o incapacitate rezultând din o condamnățiune sub numele său în potriiva altuia, un recidivist poate înlătura legea și scăpa de agravarea pedepsei, un delicuent ce a păcătuit pentru întâia dată poate să fie pedepsit mai grav, aplicându-i-se regulile de la recidivă (un altul a fost condamnat mai înainte pe numele său).

Deosebita mijloace întrebuintate până acum pentru prevenirea unor asemenea erori s'au găsit neindestulătoare, și s'a recurs la un alt mijloc preventiv: *Identificarea antropometrică*, inventată de M. A. Bertillon în 1879.

Nu pot face mai bine de cât să transcriu cele arătate de d-l Mironescu asupra funcționării acestui mijloc:

«După cum arată numele său, această metodă este basată esențialmente pe măsurarea deosebitelor lungimi osoase, precum talia, lungimea degetului medius, lungimea piciorului, lungimea și lărgimea capului, lungimea maximum a brațelor întinse în cruce. Ea cuprinde pe lângă aceste arătări care se rapoartă la culoarea ochilor, a părului, a barbei și la semnele particulare a corpului. Ea se slujește de asemenea de fotografia condamnatului».

«Aceste deosebite indicațiuni constituiesc aceea ce se cheamă coeficiențe antropometrice. Cu ajutorul acestor coeficienți, se singularizează minunat de bine individul în așa chip că se poate constata cu o exactitudine riguroasă identitatea unui individ».

«De altă parte, cercetarea identității este foarte ușoară mulțumită chiar acestor coeficiențe, cari permit o clasificare foarte practică a rezultatului măsurătorilor. Ast-fel, presupunând că 100,000 indivizi au fost măsurai și că e vorba de a clasa fișele lor antropometrice, iată cum se procedează: Dintr'un întâi, ținând socoteală de unul din acești coeficienți, talia, se va împărți colecțiunea fișelor în trei grupe, de o pildă, după talia mare, mijlocie sau mică a indivizilor respectivi. Ținând socoteală apoi de cel al doilea coeficient, de o pildă lungimea degetului medius, se va împărți fie-care din cele trei grupe în alte subîmpărțiri, și continuând ast-fel cu toți coeficienții antropometrici, se ajunge la niște grupe de 10 până la 15 fișe. Presupunând acum că vroim a constata identitatea unui prevenit (de mai înainte osândit), se va lua rând pe rând deosebita sale signalamente antropo-

metrică și se va găsi lesne fișa sa: înălțimea taliei sale va arăta grupa cea mare în care a trebuit să fie arănat, lungimea degetului medius, va arăta subdivisiunea acestui grup în care se găsește, lungimea piciorului va preciza și mai mult locul său în colecțiunea fișelor și așa mai departe până la constatarea precisă a fișei care-l privește».

Instituțiunea casierului judiciar există în următoarele țări: Germania, Belgia, Egipt, Italia, Țările-de-jos, Portugalia și în cele două cantoane a Svițerei: cantonul din Berna și din Vand.

D. Mironescu examinează neajunsurile casierului judiciar și reformele propuse.

Reproșurile ce i s'a adus privesc, pe de o parte perpetuitatea inscripțiunii casierului, pe de altă parte publicitatea sa. Individul care ese din închisoare și care are nevoie de lucru cu greutăți va găsi, și, în loc să prevină recidivele, poate deveni una din principalele ei cauze, pentru că, negăsind de lucru, va fi silit să recurgă la crime.

În 1891, ministrul de justiție a propus în Senat un proiect de reformă care a numit o comisiune însărcinată a-l examina și tocmai la 10 Martie 1898 s'a depus raportul, dar discuțiunea s'a amânat. Propunerile de reformă a casierului constau în 1. stabilirea unui fel de «peremțiune» sau de «prescripțiune» a mențiunelor casierului; 2. în crearea unei reabilitațiuni de drept deplin.

D. Leveillé profesor la facultatea de drept din Paris, propune să se distingă între liberații meritanți și nemeritanți. Publicitatea casierului judiciar fiind o formă modernizată a pedepselor militare de altă dată, d. Leveillé propune:

1. Ca judecătorul să fie armat cu puterea de a ordona sau nu înscrierea în casier.

2. Ca înscrierea să fie pronunțată pentru un timp determinat.

3. Șeful statului să aibă dreptul de grație prin care să pue capăt inscripțiunii.

D. Mironescu examinează aceste puncte de reformă și conchide și prin supresiunea publicității casierului judiciar, pentru a trage concluziunea logică a raționamentului pe care se bazează sistemul d-lui Leveillé că ea ar trebui suprimată.

Presentând această dare de seamă asupra lucrării d-lui Marinescu, n'a fost în ideea noastră de a o recomanda ca o lucrare vrednică de citit și folositoare, căci valoarea ei a fost apreciată de către juriul examinator care a acordat în mod

excepțional tesei acesteia o distincțiune ce constă în mențiunea *thèse retenue*. Această mențiune însemnează că juriul consideră tesa ca o lucrare eminentă, vrednică de a fi laureată de Facultate și de aceea o reține, adică o semnalează consiliului profesoral în vederea concursului de laureat de la finele anului. Noi am prezentat-o mai mult pentru importanța subiectului tratat.

D. Chebapcl.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI DE JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 11 Decembrie 1898

Președinția d-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Maria G. Călinescu și G. Călinescu cu Primăria Capitalei

Hotăriri. — Daune interese. — Aprecieri. — Nemotivare. — Casare. (Art. 123 proc. civilă; art. 37 din legea organică a Curței de casație).

De și instanța de fond, în materie de daune-interese, are prin chiar natura lucrurilor o mare latitudine în aprecierea cuantumului daunelor și dacă în principiu această apreciere scapă de cenzura casațiunei ca cestiune de fapt, acest drept însă nu scutește pe instanța de fond d'a îndeplini cerințele esențiale ale orîi cărei hotăriri judecătorești, de a arăta motivele de drept sau de fapt pe care își întemeiază aprecierea cuantumului căci numai cu modul acesta se poate vedea dacă elementele de apreciere pe care s'a basat instanța de fond, nu sunt lipsite de un temei legal, sau nu conține erori grave de fapt, în care casuri hotărîrea dată ar fi supusă censurei Curței de casație.

Ast-fel, în asemenea cas, lipsa de motivare atrage nulitatea hotărîrei.

Decisiunea No. 431. — Casarea decisiunei Curței de apel din București, secțiunea I, cu No. 175/98, după recursul făcut de Maria G. Călinescu și G. Călinescu, în procesul dat cu Primăria Capitalei.

Deliberând

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea art. 123 cod. de proc. civilă și prin urmare nemotivarea hotărîrei; Curtea de apel reduce cifra daunelor interese constatate de expert la 15.000 lei, și acordate de tribunal la 10.000 lei, o reduce fie la 2.000 lei după simpla apreciere, fără să indice cătuși de puțin temeiurile ce au indrituit-o să aprecieze în acest mod».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că recurenții, atât dinaintea primei instanțe, cât și în apel, au cerut ca Primăria să fie obli-

gată a le repara daunele cauzate prin nivelarea străzei unde se găsește imobilul lor, precizând că aceste daune proveneauă pe de o parte din neînchirierea prăvăliilor aceluși imobil sau închirierea lor cu preț scăzut, iar pe de altă parte din trebuința justificată de a se face cheltueli însemnate pentru a se reduce imobilul în starea de a produce venitul lui primitiv;

Considerând că dinaintea ambelor instanțe recurenții au prezentat o serie de contracte prin care stabileau, până la care țifără au scăzut chiriile imobilului și în același timp sau referit la actul expertului numit din oficiu de tribunal, care constată că daunele și reparațiunile se urcau în total la cifra de 15.000 lei;

Considerând că aceste dovezi fiind prezentate, instanța de fond urma să le discute, pentru a le reține în întregul lor, sau a determina din ele părțile certe și necontestabile; că numai prin o atare cumpănire și judecată, dânsa ar fi dat o decisiune motivată și susceptibilă de a fi controlată;

Considerând că asupra apelului făcut atât de Primărie, cât și de recurenții cari nu s'au mulțumit cu cifra de 10.000 lei adjudecate lor ca daune de prima instanță, Curtea de fond aprobă în totul faptele și motivele tribunalului, declarând în culpă, pe Primărie; că în ce privește însă cifra daunelor, Curtea ca și tribunalul nu motivează de loc asupra elementelor de evaluare produse de părți în instanță; că afară de aceasta Curtea reduce suma despăgubirilor de la 10.000 lei cât fusese acordată de tribunal, la 2.000 lei, pentru singurul cuvânt că suma dată de prima instanță era prea mare, dar fără a arăta pentru care motive această sumă se găsea a fi prea mare și trebuia a fi redusă;

Considerând că dacă instanța de fond, în materie de daune interese, are prin chiar natura lucrurilor o mare latitudine în aprecierea cuantumului daunelor, și dacă în principiu, această apreciere scapă de cenzura casațiunei ca cestiune de fapt, acest drept însă nu scutește pe instanța de fond a îndeplini cerințele esențiale ale orîi cărei hotăriri judecătorești, de a arăta motivele de drept sau de fapt, pe care își întemeiază aprecierea cuantumului, căci numai cu modul acesta se poate vedea dacă elementele de apreciere pe care s'a basat instanța de fond, nu sunt lipsite de un temei legal, sau nu conține erori grave de fapt, în care casuri hotărîrea dată ar fi supusă censurei Curței de casație;

Considerând că după art. 123 din proc. civ. combinat cu art. 37 din legea organică a acestei înalte Curți, lipsa de motivare atrage nulitatea hotărîrei; că întru cât nici Curtea de apel, nici tribunalul a cărei hotărîre a fost adoptată de Curte, nu arată motivele pe care și-au întemeiat aprecierea lor, când au înlăturat cuantumul despăgubirilor ce se pretindeau în virtutea dovezilor aduse de reclamanți, decisiunea atacată în această privință este cu totul nemotivată, și ea urmează deci să fie casată, conform textelor citate mai sus.

Pentru aceste motive, casează, etc.

Audiența de la 24 Noembrie 1898

Președinția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte
Ministerul de Finanțe cu Laizer Alia Ranch

Contravențiunii la legea timbrului. — Opozițiune. — Dacă există drept de opozițiune. Art. 46, 47 și 57 din legea timbrului).

In materie de contravențiune la legea timbrului, există drept de opozițiune, fie din partea contravenientului, fie din partea statului, când au fost judecați în lipsă.

Decisiunea No. 394. — Casată în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe contra sentinței trib. Vaslui No. 167/98.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauza de d. consilier G. P. Petrescu pe d. avocat Ștefănescu, în desvoltarea motivelor de casare, pe d. avocat Rădulescu, în combateri,

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 57 din legea timbrului prin art. 57, nu vorbește nimic de dreptul de opoziție, acest drept nu există în favoarea ambelor părți într'un mod virtual în baza principiului că opoziția fiind cu drept Natural, el există ori de câte ori o lege nu l'interzice».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care tribunalul Vaslui judecând ca instanță de trimitere, opoziția făcută de stat, recurentul de azi, în contra sentinței tribunalului Iași cu No. 190 din 9 August 1896, o respinge pe motivul că în materie de contravenție la legea timbrului și după spiritul acelei legi (art. 57) opoziția nu poate să existe în nici un caz și că dreptul comun și regulile sale nu se pot aplica într'o asemenea materie urgentă și excepțională;

Având în vedere că art. 57 din legea timbrului, care se ocupă de modul cum au a se judeca contravențiunile la acea lege, vorbește că reclamația în justiție contra procesului verbal de constatarea contravențiunii se va face la tribunalul de prima instanță, care va judeca în prima și ultima instanță, iar art. 47 din aceeași lege arată că termenul de recurs va fi de o lună de la data sentinței tribunalului;

Că această lege nici prin verii-un alt articol, nu vorbește și de dreptul de opozițiune ce urmează a se acorda părților și nici nu interzice acest drept;

Considerând că întru cât nici un articol din această lege, lege specială, nu interzice în materie de contravențiunii dreptul de opozițiune pentru partea judecată în lipsă, în asemenea caz urmează a se lua de bază dreptul comun și a se acorda prin urmare, fie contravenientului, fie statului, dreptul de opoziție;

Considerând că, chiar din desbaterile Corpurilor legiuitoare urmate cu ocazia votării articolului relativ la judecata contravențiilor la legea timbrului, reese, învederat, intențiunea legiuitorului de a acorda părților dreptul de opozițiune, căci în cursul discuțiunii legii timbrului punându-se la vot propunerea de a se șterge din acea lege inovațiunea prin care partea judecată în lipsă nu trebuia să mai aibă dreptul de opo-

sițiune, acea propunere a fost admisă, rămânând ast-fel pentru părți deschisă calea opozițiunii;

Că ast-fel fiind, în specie, rău tribunalul de Vaslui, prin sentința supusă recursului, a declarat neadmisibilă opozițiunea făcută de stat, pe motivul că în materie de contravențiunii la legea timbrului nu există acest drept și deci motivul de casare invocat e nefundat;

Pentru aceste motive
Casează etc.

Audiența de la 2 Decembrie 1898

Președinția D-lui SC. PHERICHIDE, consilier

N. C. Furculescu, opozițiune contra decisiunii ce i-a respins cererea de strămutare

Strămutare. — Opozițiune. — Cuî se acordă dreptul de opozițiune în materie de strămutare pentru suspiciune legitimă. — Dacă se acordă și reclamantului a cărui cerere a fost respinsă ca nesusținută.

Dreptul de opozițiune în contra unei decisiuni pronunțată în lipsă de Curtea de casație, în materie de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă, nu este acordat de cât defendorului și ministerului public.

Decisiunea No. 411. — Respingerea opozițiunii făcută de N. C. Furculescu contra decisiunii No. 347/98 a acestei Curți, prin care i s'a respins ca nesusținută o cerere de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă.

Deliberând,

Asupra opozițiunii făcută de N. C. Furculescu contra hotărîrei acestei Curți No. 347/98 prin care i s'a respins ca nefundată cererea de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă a contestațiunii ce a făcut, de la tribunalul Teleorman la cel de Ilfov;

Având în vedere că dreptul de opozițiune în contra unei hotărîri pronunțată în lipsă, în materie de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă, nu este acordat de cât defendorului și ministerului public;

Că acest drept este într'adevăr o cale deschisă celui ce nu s'a apărat, însă cererea de strămutare echivalează cu o susținere făcută și reclamantului în o asemenea cerere nu are dreptul de opoziție în contra unei hotărîri care respinge cererea sa nefundată;

Că legiuitorul acordând dreptul de opoziție părții interesante n'a înțeles a acorda acest drept de cât părții care n'a fost chemat a-și presenta mijloacele sale și nici pus în întârziere a le produce, precum și ministerului public;

Că, în specie, cererea de strămutare făcută de N. C. Furculescu fiind respinsă prin hotărîrea No. 347/98, dînsul nu are dreptul a face opoziție în contra acestei hotărîri și prin urmare opoziția lui este inadmisibilă și urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive
Respinge ca inadmisibilă opozițiunea, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIUNEA II

Audiența de la 6 Iunie 1898

Președinția d-lui ATH. C. KIVU, Președinte

Deciziunea civilă No. 120

Paulina N. Hristu și alții cu Elena Mateescu

Schimb.—Schimb între soți.—Imobil dotal. Aprobarea tribunalului.—Transcripțiune.—Lipsa transcripțiunii a jurnalului tribunalului ce aprobă schimbul.—Când această lipsă poate fi invocată de femeie.

1. Soțul poate da un imobil al său în schimbul imobilului dotal al soției sale, cu aprobarea tribunalului și pentru aceasta nu este nevoie de un act formal de schimb când cererea de aprobarea schimbului a fost făcută de ambii soți și tribunalul a aprobat această cerere.

2. Prohibițiunea schimbului între soți, se referă numai la actele făcute prin bună învoială care ascund liberalități irevocabile, iar nu la un schimb făcut cu controlul și aprobarea tribunalului după toate regulile prescise de lege.

3. Lipsa transcripțiunii jurnalului tribunalului care aprobă un schimb între soți nu dă drept femeiei să considere schimbul ca neavenit de cât dacă din lipsa aceleia transcripțiunii s'ar găsi în pierdere față cu terții ce ar fi dobândit drepturi asupra imobilului schimbat.

S'au ascultat: d-nii avocați I. Poenaru-Bordea și T. Maiorescu din partea apelanților Paulina, N. Hristu și cei-alții, precum și d. avocat C. G. Disescu, din partea intimetei Elena Mateescu.

Curtea

Asupra apelului făcut de Paulina N. Hristu tutoarea Alexandrina S. Niculescu și Atena N. Anastasiu în contra sentinței tribunalului Ilfov, secția III No. 404/98,

Având în vedere acțiunea în revandicare intentată de Elena Mateescu pentru imobilul din București, str. Bucur No. 6 în contra moștenitorilor defunctului N. Cristea sub cuvânt că acel imobil care este dotal a fost fără drept înstrăinat de soțul său;

Având în vedere că imobilul revandicat a fost înlocuit în patrimoniul reclamantei prin imobilul soțului din calea Moșilor No. 239 în urma schimbului cerut de ambii soți și aprobat de tribunalul de Ilfov prin jurnalul No. 2367/76;

Considerând că acest schimb a fost aprobat de tribunal după îndeplinirea tuturor formalităților prescise de lege;

Considerând că aprobarea tribunalului ascultă atât din considerantele jurnalului No. 2367/76 cât și din dispozițiunea acelui jurnal care declară înainte de toate că aprobă cererea reclamantului;

Considerând că de și tribunalul a adăogat în același dispozițiune permisiunea pentru soți de a dispune de imobilul care fusese dotal, dar care în urma schimbului devenise proprietatea lui, această permisiune cu totul inutilă nu suprimă aprobarea schimbului și nu poate infirma validitatea acestui schimb făcut în toate condițiunile cerute de lege;

Considerând că pentru validitatea acestui schimb nu mai era nevoie de nici un act formal de schimb în

urma cererii făcută de ambii soți și aprobării dată de tribunal în condițiunile cerute de lege;

Considerând că consimțământul femeiei a fost constat de tribunal în baza declarațiunii scrise dată de dânsa;

Considerând că chiar dacă s'ar admite că schimbul este oprit de lege, ca și vânzarea între soți, această prohibițiune se referă numai la actele făcute prin bună învoială care ascunde liberaritățile irevocabile, iar nu la un schimb făcut cu controlul și aprobarea tribunalului după toate regulile prescise de lege;

Considerând că de și jurnalul tribunalului prin care se aprobă schimbul nu a fost transcris, lipsa acestei formalități de publicitate nu ar da drept femeiei să considere schimbul ca neavenit, de cât, dacă, din lipsa transcripțiunii, s'ar găsi în pierdere față cu terții care ar fi dobândit drepturi asupra acelui imobil, lipsa transcripțiunii nu a adus nici o pagubă femeiei;

Că cu totul din contră acel imobil având astăzi o valoare mult mai mare de cât fostul imobil dotal, schimbul e foarte avantajos pentru femeie și că ea poate fi garantată în proprietatea acelui imobil, printr-o transcripțiune pe care o poate face și astăzi;

Că în asemenea condițiuni acțiunea intentată de Elena Mateescu ar avea de rezultat a evinge cu rea credință pe apelant și a provoca acțiuni recursorii din partea acestuia fără nici un interes legitim pentru reclamantă.

Pentru aceste motive

Admite apelul, etc.

(ss) Ath. D. Kivu, C. R. Manolescu, T. T. Djuvara, M. Iulian

(ss) Grețier, A. Bahrim.

Opiniune

Pentru motivele din încheerea No. 1428/98 sunt de părere să se admită în parte apelul, să se condamne Elena Mateescu să plătească apelanților trei-zeci și două de mii lei valoarea îmbunătățirilor făcute pe imobilul în litigiu cu dreptul de retențiune până la plata integrală a sumei de 32000 lei și a se reserva apelanților dreptul de a face o nouă acțiune în contra moștenitorilor defunctului Alecu I. Gheorghiu Gogu, pentru restituirea prețului imobilului situat în strada Bucur No. 6.

(ss) V. Bossy.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, SECȚIA II

Audiența de la 15 Decembrie 1898

Președinția D-lui DIMITRIE G. MAXIM, Președinte

Louis Hoenig cere vânzarea gajului ce i s'a constituit de către A. Burger

Stipulațiua, după care debitorul se desistă în mod general de la ori-ce jurământ ce ar putea deferi creditorului este nulă ca făcută contra ordinii publice.

Având în vedere că Adolf Burger, a făcut opoziție contra ordonanței preșidențiale No. 6011/98, prin care s'a dispus vânzarea mărfurilor ce s'a constituit drept gaj de către numitul creditorului său Louis Hoenig.

Având în vedere că oponentul, în susținerea cererii

sale, pretinde că creditorul după data scadenței i-a prelungit termenul plății pe termen de șase luni, și în dovedirea acestui fapt îi deferă jurământ, după foaia scrisă și prezentată în instanță pe timbru legal ;

Având în vedere că în contra acestei deferiri de jurământ, creditorul Hönig, opune stipulațiunea din actul de gaj, din 3 April 1898, după care, debitorul Burger, se desistă, chiar din momentul încheierii actului de la ori-ce deferire de jurământ, sub ori-ce formă ar fi ;

Având în vedere că Burgher cere a nu se lua în seamă această stipulațiune a contractului pentru motivul că ea nu poate avea nici un efect, ca una ce este ilicită și nepermisă de lege ;

Considerând că în această situațiune, este de resolvit cesțiunea dacă clausa prin care un datornic renunță de mai înainte, prin convențiune formală, la dreptul ce l are legalmente de a da jurământ creditorului său, asupra unor puncte privitoare la obligațiune este sau nu permisă ;

Considerând că deși ori-ce convențiune care regulează cesțiuni de interes pur privat sunt permise de lege, întru cât nu ating ordinea publică, totuși, este de cercetat dacă asemenea clause nu tind de a înlătura pe cale piezișă dispozițiuni de ordine publică stabilite formal prin legiuirea civilă ;

Considerând că legiuitorul, din diferite motive, nu acordă validitate stipulațiunilor prin care s'a stabilit o clausă penală, ca și tuturor convențiunilor basate pe o cauză falsă, ilicită, contrară ordinei publice și bunelor moravuri (art. 965 și 968 cod. civ).

Considerând că, de multe ori, împrumutătorii de bani, pentru a acoperi clausele penale, ori dobânzile exagerate ce le stipulează în contractele ce le alcătuiesc, au obiceiul de a socoti valoarea clausei penale ori suma procentelor în capital, și a adăugi în contract dispozițiunea, după care, debitorului îi se oprește dreptul de a deferi jurământ sub ori-ce formă și sub ori-ce cuvânt ;

Considerând că aceiași dispoziție se usitează spre a înlătura dovedirea lipsei de cauză, falșității cauzei exprimate în convenție, sau chiar post datarea ei, mai ales când se încheie acte cu nevrâsnici.

Considerând că întru cât clausa penală cât și dobânzile exagerate, falșitatea cauzei sau natura ei vițioasă, pot fi, mai cu samă, dovedite prin deferire de jurământ, dacă s'ar permite contractanților a efectua de mai înainte asemenea învoiri, prin care debitorii să se poată desista de la ori-ce fel de deferire de jurământ ; aceștia din urmă, neputând ajunge se probeze stipulațiunii nepermise de lege, s'ar ajunge ast-fel din cauza imposibilității de dovadă la valorificarea în justiție a unor asemenea stipulațiuni, ceia ce este cu totul contra intențiunii legiuitorului ;

Considerând că o asemenea desistare generală de la deferire de jurământ, cu atât mai mult nu poate fi sancționată de justiție, cu cât se știe că la noi, în țară, în diferite timpuri și chiar actualmente n'a încetat lăcomia usurarilor de tot felul, cari, într'un mod neumanitar și prin diferite manopere au știut să profite de multe nevoi și se aducă la miserie pe mulți particulari și comerțianți ;

Considerând că legiuitorul, cu zelul său de asigurare a prosperității societății, interesându-se, perpetuu de

buna stare a indivizilor, stare, care conduce și la progresul comun sub raportul economic ; este cert, că dacă a voit să înlătore validitatea în justiție a unor anumite obligațiuni pentru motive de ordine mai înaltă, a trebuit, în acelaș timp, să pue la dispoziție celor ce au întreprins asemenea angajamente și mijloacele legale pentru a ajunge la îndepărtarea lor ; așa că, trebuie să zicem, că prin expresiunea generală de obligațiuni contra ordinei publice, de care se servește în art. 968 din Codicele civil, a visat și angajamentele ce tind să nimicească dovezile legale puse la dispozițiunea celor cari într'un moment dat au putut fi ademeniți să dea consimțământul lor într'o alcătuire, căreia legea nu'î acordă nici o validitate ;

Considerând că în fața acestor motive neputându-se admite ca debitorul să stipuleze valid de mai înainte o *renunțare generală* la ori-ce jurământ ce ar putea da creditorului său ; în vedere, însă, că acest drept de renunțare îi aparține și se poate priva de el ca ori-ce persoană capabilă, după cum poate să se desiste de la dreptul de apel, va trebui pentru a coordona principiile, să facem o distincțiune și să declarăm ca validă o asemenea renunțare, numai în casurile în care debitorul va căta să fie înlăturată de justiție spre a stabili fapte cari nu ating clause prohibite de lege ori cauza ilicită a obligațiunii ;

Considerând că deși în cazul de față, Burger tinde spre a fi înlăturată renunțarea sa ca să dovedească prelungirea scadenței, adică nu clause prohibite legalmente, totuși, întru cât din actul de gaj se constată că dânsul a renunțat de a deferi jurământ creditorului său Hönig, numai în ce privește contestațiunile ce s'ar ivi asupra condițiunilor stipulate prin acel act, și în vedere că despre împiedicarea postumă a prelungirii scadenței, prin acordul părților, nu se vorbește în citatul act, rezultă lămurit că debitorul n'a renunțat și asupra acestui punct pe care nici nu l'au avut în vedere părțile la alcătuirea contractului ;

Considerând că în urma acestora, tribunalul cătând să respingă ca neintemeiată obiecțiunea creditorului Hönig contra deferirii jurământului, procedând la examinarea lui, găsește că nu este concludent de cât în punctul al doilea, și că este inutil în punctul întâi ; de oare-ce, chiar dacă Burger a obținut prelungirea scadenței la o dată când era falit, această prelungire nu'î putea folosi, fiind știut ca falitul nu poate sub nici un cuvânt contracta, în interesul mesei credale, în tot timpul cât durează incapacitatea sa ;

Considerând că creditorul Louis Hönig a declarat, la întrebarea ce i s'a făcut, că acceptă jurământul.

Pentru aceste motive redactate de Președinte, admite ca concludent jurământul, etc.

(ss.) D. G. Maxim, T. Buiucliu.

JUDECATORIA OCOLULUI AL IV-lea BUCUREȘTI

Audiența de la 15 Octombrie 1898

Cartea de judecată No. 3418

Dr. Ștefan Ochsenberg cu M. Grimberg și alții

Sequestru judiciar.—Ce este un sequestru judiciar.—Dacă înființarea unui sequestru judiciar ridică vre-un drept părților.—Ce acțiuni pot intenta părțile.—Ce ac-

țiunii poate intenta sequestrul judiciar.— Dacă le poate intenta singur.— Autorisarea tribunalului.

1. Numirea unui sequestru judiciar fiind numai o măsură conservatoare, părților nu li se ridică prin aceasta nici un drept de proprietate, nici chiar acela de folosință, ast-fel că ele pot exercita toate acțiunile fără nici o rezervă, căci legea nu prevede nici o decădere de drepturi prin înființarea unui asemenea sequestru.

2. Persoana însărcinată cu sequestru judiciar fiind pur și simplu un depositar însărcinat cu conservarea lucrurilor, el nu poate lucra ca un mandatar legal al părților și puterea sa este restrânsă numai la acțiunile ce ar avea de scop conservarea averii primită de dânsa prin inventar, și chiar pentru aceasta îi trebuie o autorizare din partea tribunalului.

S'aŭ prezentat în instanță: reclamantul dr. St. Ochseberg, asistat de d. avocat D. Șoimescu; defendorul M. Grimberg, asistat de d. avocat D. Dimitrescu; chemata în garanție Clara Ochseberg, asistată de d. avocat Al. Chrisenghi, și sequestrul judiciar I. M. Mitilineu în persoană.

Chemata în garanție Clara Ochseberg, prin avocatul său Al. Chrisenghi ridică incidentul de neadmisibilitatea acțiunii, de oare ce asupra averii defunctului Marcu Ochseberg, avere ce se reclamă azi de dr. Șt. Ochseberg în calitate de moștenitor, este înființat un sequestru judiciar, care singur ar putea intenta o asemenea acțiune.

S'aŭ ascultat cele-lalte părți asupra acestui incident.

Judecata

Asupra incidentului ridicat;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin acest incident chemata în garanție tinde la neregularitatea acțiunii introdusă de dr. Ștefan Ochseberg de oare ce asupra averii defunctului Ochseberg, fiind părțile în litigne s'au numit sequestru judiciar în persoana d-lui I. Mitilineu, care numai acesta are drept a exercita o asemenea acțiune, iar nu reclamantul ca moștenitor;

Având în vedere că judecata, urmează a examina existența a se și dacă acțiunea introdusă de reclamant ca moștenitor este bine introdusă, din moment ce asupra averii succesorală este numit un sequestru judiciar, care are drept de conservare și administrație asupra averii succesorală, cât timp moștenitorii sunt în discuție asupra averii succesiunii;

Având în vedere că mai întâiu chemata în garanție Clara Ochseberg, ce este parte alăturată în proces, nu are dreptul a ridica asemenea incidente, că defendorul Grimberg nu pune concluziuni, contra reclamantului și primește a se judeca asemenea în sequestru judiciar nu se opune, chemata în garanție, — nu are de cât a se apăra în fond;

Având în vedere că sequestrul judiciar este numai o măsură conservatoare, părților nu li se ridică nici dreptul de proprietate nici chiar acela de folosință, că ast-fel fiind ele pot exercita toate acțiunile, fără nici o rezervă, căci legea nu prevede nici o decădere de drepturi prin înființarea unor asemenea sequestre; că decăderile de drepturi și chiar privarea în mod temporan de ele, trebuie să fie anumite prevăzute de lege cea ce în speță nu există;

Având în vedere că sequestrul judiciar după dispozițiunile art. 1632, 1633 și 1634 c. civ., rezultă clar, că persoana însărcinată cu un sequestru judiciar este pur și simplu un depositar însărcinat cu conservarea lu-

crurilor și este sigur că el nu poate lucra ca un mandatar legal al părților, căci legea nu stabilește nimic, în această privință, rezultă deci că puterea sequestrului judiciar este restrânsă numai la acțiunile, care ar avea de scop, conservarea averii primită de el, prin inventariu și chiar pentru aceasta îi trebuie o autorizare din partea tribunalului,—puterile unui sequestru judiciar, după cum zic Laurent și Dalloz (Vezi Laurent vol. 27 No. 183—184 și mai ales Dalloz Codes Anattés, Vol. II No. 15 și 16) sunt cu desăvârșire restrânse el nu poate intenta acțiune, nici măcar pentru plata procentelor, cum or ce ar putea intenta acțiuni mult mai însemnate cum este în acea în specie în care este în discuție constatatarea și plata unei datorii;

Având în vedere că din toate aceste rezultă că incidentul ridicat este neintemeiat, nici o dispoziție din lege nu ridică dreptul de a intenta ori-ce fel de acțiune, cu sau fără asistența sequestrului judiciar;

In ce privește calitatea de comoștenitor, aceasta nu a fost contestat;

Că ast-fel incidentul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive

Respinge incidentul ridicat de Clara Ochseberg.

Judecata,

Asupra acțiunii de față,

Având în vedere susținerile părților presinte;

Având în vedere acțiunea introdusă de reclamant contra defendorului M. Grimberg, prin care tinde la plata sumei de lei 1200 ce datorează defunctului M. Ochseberg, intentă această acțiune în calitate de comoștenitor al defunctului și fiind-că asupra acestei averi este numit un sequestru judiciar în persoana d-lui I. Mitilineu, îl chiamă și pe acesta a lua parte în litigiu;

Având în vedere că reclamantul pentru a stabili existența acestei datorii, presintă o scrisoare a defendorului, adresată reclamantului, prin care îi comunică că a fost dator defunctului M. Ochseberg suma de 1200 lei, cu trei cambii și anume una de 500 lei, scadența 13 Ianuarie 1898, alta de 400 lei scadența 16 Ianuarie 1898 și a treia de 300 lei scadența la 2 Februarie 1898, pe care sumă a achitat'o d-nei Ochseberg, mama reclamantului;

Având în vedere că reclamantul în calitate de fiu și comoștenitor al defunctului M. Ochseberg, având drept la succesiunea părintelui său, cu drept cuvânt, exercită această acțiune, defendorul cunoscând termenul nu se presintă ași face apărările sale și a susține cererea de chemare în garanție făcută contra d-nei Ochseberg, aceasta urmează a fi apărată de pretențiile defendorului;

Având în vedere că d. I. Mitilineu, sequestrul judiciar, cunoscând termenul de înfățișare nu se opune în instanță a se opune cererii reclamantului;

Având în vedere că în ce privește alegațiunile chematei în garanție au fost discutate cu ocazia incidentului ridicat în ședința de la 15 Octombrie 1898;

Că ast-fel acțiunea urmează a fi admisă, iar cererea de chemare în garanție respinsă ca nesustinută.

Văzând și art. 1169, 1170 c. c., 149 și 150 pr. civ.

Pentru aceste motive,

In numele legii,

Hotărăște.

Admite acțiunea și obligă pe M. Grimberg a plăti d-lui dr. Ștefan Ochseberg, în calitate de comoștenitor al defunctului M. Ochseberg, suma de lei una mie.

Respinge cererea de chemare în garanție făcută de M. Grimberg, contra d-nei Clara M. Ochseberg și o apăra de pretențiile numitului.

p. Judecător (ss) B. Cantargieff.

Grefier (ss) Crist. Ionescu.